

Yaratılış ve evrim üzerine

Aynur Hanım: “Evrım teorisini bazı gerekçelere dayanarak savunanlar hâlâ mevcut. İnsanın ilk zamanlarda daha büyük olduğunu zamanla küçüldüğünü ve değişimini evrim geçirdiğini söyleyerek açıklıyorlar. Bildiğim kadarıyla geçmişteki insanlar gerçekten çok büyükmüş. Şimdi küçük olmalarının hikmeti bilimsel olarak nasıl açıklanabilir? Eski insanların konuşamadığı doğru mu? Yapılan araştırmalar ilk insanların resimlerle anlaştığını gösteriyor. Biz biliyoruz ki Hz. Âdem (a.s) bütün isimleri bilerek dünyaya geldi. İlk insanların hayvanî seslerle konuştuğu iddia ediliyor.”

Yaratılış inancını evrim felsefesiyle yıkmak adına, uzun yıllardır evrimi yaratılışın karşısına getirip koymak istediler. Yaratılışın olmadığını, her şeyin evrimle birbiri arasında sebep sonuç ilişkisi içinde meydana geldiğini ileriye sürdüler.

Hâlbuki ne kadar açık tutarsızlık ve çelişki içindeydiler. Evrimciler bütün bu anlata geldikleri dönüşümler için bir Yaratıcıya ihtiyaç duymuyorlar mıydı? İddiâ ettikleri bunca dönüşümler ve değişimler kendiliğinden olabilir miydi? Bütün bu dönüşümler ve değişimler hem mantıklı bir sonuca doğru gidecek, hem Yaratıcısız olacak! Böyle saçma şey olur mu?

Demek; insanların kökeni ile ilgili sorulagelen yaratılış mı, evrim mi soruları aslında açıktır ki, birbirine alternatif sorular bile değildir. Önce bu konuda anlaşalım. Evrim felsefesinin altında gizlenen düşünce, evrimin kendiliğinden olması mıydı? Tabiat tarafından oluşturulması mıydı? Tesadüfen mi meydana gelmesiydi? Önce bu netleştirilsin.

Oysa bu gizlenen düşünceler doğrudan ileri sürülmüyor. Ön plâna evrim sürülüyor ve zihinler bulandırılmaya çalışılıyor. Bulanık suda balık avlamaya çalışılıyor. Yapılan

bu.

Evrim kendi başına bir teknik mesele. Yaratılışın karşısına alternatif olarak geçemez. Öyleyse, biz tartışacaksak, önce şunu tartışmalıyız: Yaratılış mı, kendiliğinden oluş mu? Yaratılış mı, tesadüf mü? Yaratılış mı, tabiat mı?

Bunu netleştirirsek, evrimle bizim işimiz kalmaz. Evrimle bilim uğraşsın. Evrim derdini bilime anlatsın. Zihinlerde de olsa, yaratılışa karşı durmasın. Bilimden onay alsın önce. Biz iddiâ ediyoruz ki, evrim felsefesi bilime karşı savaşıyor, yaratılış inancına karşı değil. Bu bir.

Yaratılış inancına karşı, evrimin üzerine oturduğu, ama hep gizlenmek istenen kendiliğinden oluş ve tesadüf düşüncesi ile savaşılabılır. O halde bunu netleştirelim. Ve biz bununla savaşalım. Yani kendiliğinden oluş ve tesadüf düşüncesine karşı yaratılış gerçeğini ispat edelim; bu tamam. Ama biz evrime girmeyiz.

Çünkü yaratılış ortak noktasında buluşabilirsek eğer; Allah dilerse doğrudan yaratır, dilerse evrim içinde yaratır; bunu kabullenmek zor olmaz. Allah'ın iradesine kim sınır koyabilir? Meselâ ilk insanların ömürlerinin çok uzun olduğu, kendilerinin daha iri yapılı ve daha uzun boylu oldukları, işâretle veya resimlerle ya da hayvanî dillerle anlaştıkları, dil ve yazının çok gelişmemiş olduğu..vs. ileri sürülebilir. Buna evrim diyeceklerse, desinler. Bunlar yaratılışa ters şeyler değildir. Allah'ın bu dünyayı bir tekâmül, yani gelişme kânununa tâbi tuttuğu elbet söylenebilir. Bütün bunlar Hazret-i Âdem'in (as) bütün isimleri biliyor oluşuna da ters değildir. Çünkü bilmek ayrıdır; ifade, üslûp ve konuşma dili ayrıdır.

Yaratılış meselesine gelince: bu konuda Kur'ân çok nettir.

Kur'ân'a göre, Cenâb-ı Allah, Hâlık'tır. Yani yaratıcıdır, bütün varlıkların halk edicisidir, her şeyin var edicisidir. Bütün kâinat Allah'ın hilkatinin eseridir, her şey Allah'ın yaratıcılığının şahitleridir.

Cenâb-ı Hakkın kayıtsız, şartsız, ortaksız, yardımcısız her şeyin Yaratıcısı olduğu hakikati, hem Peygamber Efendimiz'den (asm) rivayet edilen hadislerde⁸³, hem de Kur'ân âyetlerinde çok sık ve çok net ifâde edilen en temel hakîkattir. Bu konuda birkaç ateist felsefecinin dışında, felsefe dünyasını da Kur'ân ile hemfikir biliyoruz. Yani yaratılış hususunda, inanç ve düşünce dünyasına Kur'ân el koymuştur.

İnsanın Allah tarafından yaratıldığını, başka hiçbir şeyin ve sebebin yaratıcı olamayacağını önemle vurgulayan Kur'ân, insanı, Yaradan Allah'ın adını bilmeye ve tefekkür etmeye çağırır. İlk nâzil buyurduğu âyette, "Yaradan Rabb'inin adıyla oku!

O insanı pıhtılaşmış kandan yarattı.”1 buyuran Hâlık-ı Zülcelâl, bir diğer âyette, “İşte Rabb’iniz olan Allah budur! O’ndan başka ilah yoktur. Her şeyin Hâlık’ıdır. Öyleyse O’na ibâdet edin. O her şeye Vekîl’dir.”2 buyurmakta; bir başka âyette ise, “Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri ‘yaratan’ Rabb’inize ibâdet ediniz.”3 buyurarak insanı ibâdete çağırılmaktadır.

řu muntazam kâinâtı görüp, Hâlık-ı Zülcelâl’i kemâl sıfatlarıyla tasdik etmemenin, her şeye bir ilahlık vermek gibi bir dîvâneliği netîce vereceğine, bunun ise bir mecnunluk hezeyanından farksız olacağına işâret eden4 Üstad Saîd Nursî, bitkilerin tohumlarının ve çekirdeklerinin yalnız kendi Yaraticılarına el açan birer niyet, niyaz ve duâ kutucuğu hükmünde bulduklarını5 her şeyin kendinden çok kendi yaratıcısını gösterdiğini, kâinâta her şeyi kuşatan “yaratma” fiilinin, Yaraticının vücuduna apaçık işâretler teşkil ettiğini beyan eder.6

Bedüzzaman’a göre, haşri getirmek ve âhireti yaratmak, Hâlık-ı Hakîm-i Rahîm olan Allah’ın kudretine bir bahar kadar kolaydır! Bütün kâinâtı kuşattığı gözlerden kaçmayan rahmet, inâyet, hikmet, rubûbiyet ve kemâlât hakikatleri haşrin kurulacağından haber vermektedir.7 İnsan, hayat ve hayat hakkı olarak, Hâlık’ının isimlerinin cilveleri ile süslendiğini bilmeli ve kâinât Hâlık’ının yüksek nazarına şükrünü arz etmelidir.8 Hâlık ismiyle Allah’a yanaşmak isteyen birisi, önce kendi Hâlık’ı hususiyetiyle, sonra bütün insanların Hâlık’ı cihetiyle, sonra bütün hayat sahibi varlıkların Hâlık’ı unvânıyla, sonra da canlı-cansız bütün varlıkların ve kâinâtın Hâlık’ı ismiyle alâka kurmalıdır.9 İnsanın bu dünyaya gönderilişinin hikmeti ve gâyesi, kâinât Hâlık’ını tanımak, O’na îman edip ibâdet etmekten ibârettir.10

Saîd Nursî, Âyet’ül-Kübrâ adlı risâlesinde, kâinâta Hâlık’ını arayan bir seyyahın otuz üç mertebede Hâlık Teâlâ’nın zorunlu varlığına ve birliğine îman ettiğini temsil yolu ile anlatır.

şimdi dünya, kendiliğinden oluş düşüncesini de, tesadüfü de, tabiat anayı da bir oluş felsefesi olarak bile bir kenara bıraktı artık. Bütün bunları şimdi tartışan bile kalmadı. şimdi dünya Allah’a inanıyor.

Dipnotlar:

1- Alak Sûresi, 96/1,2,

2- En’am Sûresi, 6/102,

3- Bakara Sûresi, 2/21,

4- Sözlər, s. 62,

5- Sözlər, s. 325, 89- Sözlər, s. 619,

6- Şuâlar, s. 37,

7- Şuâlar, s. 84,

8- Sözlər, s. 182,

9- Şuâlar, s. 93; 812,

10- Şuâlar, s. 159.